

Kadar nastajajo melodije, me nosi glasba

GOTTHARDT

Ko je stopila v Osojah pred samostan, je to storila kot prvona-grajenka pri deželnem tekmovanju »Prima la musica«, kjer so izbrali najboljše učence koroških glasbenih šol. Lara Wakounig je to storila kot dijakinja Slovenske glasbene šole dežele Koroške.

Še hitro je bilo treba narediti pred vrati fotografijo s svojim učiteljem Mihom Vavtjem in mamo Doris, ki jo je spremljala na klavirju. To je bil še tisti trenutek, ko Lara Wakounig še ni mogla čisto verjeti, da je zmagala. »Da sem res zmagala, sem dojela šele veliko pozneje. Neverjeten je bil občutek zmage in zelo sem se ga veselila. Pri igranju niti malo nisem pomislila, da bom med zmagovalci, ker sem po svojem občutku delala napake pri igranju.«

Lara Wakounig obiskuje 4. razred Slovenske gimnazije, stara je 13 let in doma v Nagelčah v družini s petimi otroki. V Slovenski glasbeni šoli je igrala dve leti flavto, sedaj že šesto leto igra klarinet. Na tekmovanju »Prima la musica« ni bila prvič. Tudi dvakrat prej je že sodelovala in prejela enkrat prvo nagrado, drugič pa prvo nagrado z odliko. Letošnja prva nagrada je povezana še z dodatno

priložnostjo. Udeležila se bo državnega tekmovanja. »To je zame po eni strani velika čast, na drugi strani pa dva meseca dodatnega dela. To pomeni, vsak dan tri ure vaj in dodatne ure z učiteljem.« Lara Wakounig se zaveda, da je sodelovanje na državnem tekmovanju tudi odgovornost: »Želja mnogih je že, da se vrneš s kako nagrado«. Nastopanja pred žirijami je Lara Wakounig navajena. Ve tudi, da je treba zadeti pravi ton. V Sloveniji je na tekmovanju TEMSIG (Tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov in baletnih plesalcev) prejela pohvalo za njeno izredno glasbeno podajanje, vendar je bilo igranje za klasično glasbo preveč džezovsko obarvano in jeziček pri klarinetu ni bil nastavljen na pravi ton. Lara Wakounig: »Meni je džezovska glasba bolj všeč, ker je bolj vesela in sproščena, maram pa tudi klasično glasbo, ki jo vadim in igram na klarinetu.« Doma, tako pravi, zaigra tudi kake džezovske skladbe za klarinet, včasih vzame v roke tudi saksofon (»Klarinet ima top ton, saksofon ima bolj svež glas in ga lahko igraš bolj glasno.«) ali pa se usede za klavir.

Igranja klavirja se je Lara Wakounig naučila sama, prav na njem pa je zaigrala in zapisala že marsikatero lastno melodijo. »Uživam v tem, če mi uspe zaigrati nekaj, česar še nihče pred menoj ni. To je zame drug svet. V teh

skladbicah so zbrani moji občutki, ki jih dajem v glasbo. Lahko so skrivnostni, veseli ali žalostni. Te melodije pripovedujejo zgodbe. Kadar zaigram kako skladbo, se takratni občutki vrnejo.« Kdaj je kaka skladbica dokončana, to mlada glasbenica ve, takrat »mi je melodija všeč in sem zadovoljna«. In če je zadovoljstvo dano tudi še po nekaj mesecih, je zanjo skladba perfektna. Na vprašanje po svojih konjičkih, pravi, da rada bere, poje v otroškem in mladinskem zboru, igra v lutkovni skupini, rada je zunaj v naravi ter rada piše zgodbe. »Rada si izmišljujem zgodbe. Tudi s prijateljico sva napisali zgodbo. To so kratke fantazijske zgodbe.« In kakšna je razlika med komponiranjem in pisanjem? »Če pišem zgodbo, sem navezana na realni svet, kadar nastajajo melodije, me nosi glasba.« Pri zgodbah je za njo najpomembnejše, da pride do »srečnega konca«.

Lara Wakounig ima trenutno v svoji zgodbi pred seboj naslednji »srečni konec«: kakšno odlikovanje na državnem tekmovanju, daljnoročno pa načrtuje, da bo v njenem življenju v središču glasba, najraje kot učiteljica glasbe. Naj je tudi v prihodnje čim večkrat srečna, ko bo doživela: »Splačalo se je, da sem v to vložila toliko truda«.

VINCENC GOTTHARDT